

Gyertyafény

gyermeknek

A Rákosszentmihály-Sashalmi Evangélikus Egyházközség lapja
24. évfolyam 1. szám

2024. Húsvét

Kedves Gyermekek!

Áldás lehet az életedben, amikor kedves szavakat mondasz a másoknak. Így a szívet is átöleled és megérzi a boldogító szót. Az áldással gazdagítjuk, teljessé tehetjük a másik életét szeretetben. A gyülekezeted Isten érezhető közelségét kéri rád Dr. Varga Gyöngyi Áldáskönyv áldó szavaival: Adja az Úr, hogy életed minden napja neked nevezetes és drága legyen, adjon kedvet és bátorságot és erőt, hogy naponként valami hasznosat s jót cselekedhess, hogy ne vesszen el örökségedből egyetlen egy nap sem. (Magyar népi imádság nyomán.)

A szeretetre vágyó süni

Egyszer volt, hol nem volt, kerek erdő közepén élt egyszer egy sündisznó. Nagyon mogorva sündisznó volt, legalábbis ezt tartották róla. Mindenkiel csak morgott, mindennel elégedetlen volt, és még ha jó szándékkal közeledtek hozzá, akkor is tüskés gombóccá gömbölyödött, csak úgy meredeztek kifelé a tüskéi. Nem is közeledett hát hozzá senki jó szándékkal sündisznó-émlékezet óta.

Az erdő állatai már nem is tudták, honnan olyan biztosak benne, hogy a sündisznóhoz nem érdemes jó szándékkal közeledni. Egyszerűen csak biztosak voltak benne. Egymás között csak morogtak rá, és ha néha mégis szóba elegyedtek vele, legfeljebb csak az időjárásról folyt a kurta társalgás.

Azt viszont soha senkinek nem jutott eszébe megkérdezni tőle, fáj-e a szíve. Pedig bizony nagyon fáj a szíve. Világ életében arra vágyott, hogy megsimogassák. De a szúrós tüskéktől senki sem fért hozzá. Valaha régen akadtak néhányan, akik megpróbálták, de ahogy tüskéivel megbökte őket, mind megharagudtak. Azóta senki sem próbálkozott. Így éldegélt a sündisznó napról napra és évről évre, míg egyszer éppen az erdei ösvény egyik szélétől igyekezett a másik felé, amikor vidáman ugrándozó lépteket hallott, egy kislány közeledett, aki szinte repült lefelé a lejtőn, s közben egy víg dalocskát énekelt. Amint a sündisznó észrevette a kislányt, abban a szempillantásban összegömbölyödött, amint ez már szokása volt. A kislány csak ekkor figyelt fel a tüskés gombócra. „Süni!”. - kiáltott fel nagy örömmel, és leguggolt a sündisznó mellé. A sündisznó szerette volna szemügre venni a kislányt, de az orrát sem merte kidugni.

„Kedves Süni, bújj elő a kedvemért!”. - kérlelte a kislány - “Szeretnék megsimogatni!”. A sündisznó szíve megdobbant a tüskék alatt. Ilyesmit már olyan régen mondtak neki, hogy talán nem is mondtak sohasem. Már majdnem kidugta a fejét tüskés páncélja alól, de valami mégis visszatartotta. A kislány tovább kérlelte.

„Kedves Süni, kérlek csak az orrocskádat, hadd érintsem meg!”.

A süninnek könny szökött a szemébe. Szerencsére nem láthatta senki biztonságos rejtekében. Valami kedveset akart válaszolni a kislánynak, már a nyelvén is volt, aztán mégis más lett belőle. „Hagyj békén. Engem nem lehet megsimogatni!”. - morogta, és abban a pillanatban meg is bánta, de nem volt ereje bocsánatot kérni.

A kislány elszomorodott. „Ne haragudj rám, én csak jót akartam!”.

”Persze, persze, hm...” - mormogta a sündisznó, mert nem tudta, mit is mondjon.

”Hát, akkor Isten veled, kedves Süni. Talán majd máskor.” - és a kislány továbbindult, egy kicsit lassabban, mint ahogyan jött, de az erdő szépsége hamarosan visszaszerezte jókedvét. A sündisznó a távolból még hallotta dudorászását. Szeretett volna utána kiáltani: „Gyere vissza!”. De egy hang sem jött ki a torkán. Teltek-múltak a napok, és mindegyre ez járt az eszében, talán majd máskor. Magának sem merte bevallani, de a szíve mélyén egyre csak arra várt, hogy a kislány egyszer majd visszatér.

S a kislány hamarosan visszatért. Most már messziről észrevette a sünit. Halkan és óvatosan közeledett, nehogy megijessze. A süni is észrevette a kislányt. A biztonság kedvéért most is összegömbölyödött, de előzőleg még titkon alaposan szemügre vette a várva várt jövevényt. Csak úgy vert a szíve a tüskerengeteg alatt.

A kislány halkan és finoman ereszkedett le mellé. „Itt vagyok.” - suttogta.

A süni borzasztóan izgult, hogy megint elrontja az egészet. „Hát, Isten hozott.” - mondta akadozva, és nagyon megkönnyebbült, hogy sikerült kimondania.

„Most megengeded, hogy megsimogassalak?”.

A sündisznó összeszedte minden bátorságát, és félénken kidugta az orrát. A kislány feléje nyúlt, hogy megsimogassa, de amint a keze odaért volna, a sündisznó összerezett, visszahúzta az orrát, és meredező tüskéi a kislány ujjába szaladtak. Még a vér is kiserkent belőle. A kislány feljajdult, ujját a szájába kapta, és sírva fakadt.

„Látod, mondtam én, előre megmondtam.” - morgott a sün – „Jobb lett volna, ha sohase szólsz hozzám. Menj innét, hagyj magamra!”.

”Számomra hálátlan vagy és igazságtalan! És utálatos!”. - sírt a kislány, és elrohant. A sündisznó most már kétségbeesetten kiabált utána, „Várj! Gyere vissza! Én nem akartam! Nem így akartam. Világéletemben arra vágytam, hogy megsimogassanak. Soha senki nem simogatott meg! Te voltál az egyetlen, aki...”

Már nem tudta folytatni. Hangja zokogásba fulladt. Csak úgy rázkódtak a tüskéi. A kislány még mindent hallott. Mégsem fordult vissza. Szaladt, csak szaladt, amíg egy patakhoz érkezett. Tovább már nem bírta a lába. Leült egy kőre a parton, és hatalmas könnycseppeket hullatott a patak vizébe. A patak meg csak halkán locsogott, és magával vitte a könnycseppeket. Így ült ott egy darabig. A patak olyan halkán locsogott, hogy egyszer csak a szívében is csend lett és akkor fülébe csengtek a sündisznó szavai, amelyeket már nem akart meghallgatni: „Soha senki nem simogatott meg!”.

Milyen türelmetlen voltam, és milyen értetlen gondolta. Megbuktam szeretetből. Újra könnyek gördültek végig az arcán. De ezek már nem a sértettség, hanem a megbánás tisztító könnyei voltak. „Te voltál az egyetlen, aki... Az egyetlen!”. Visszaemlékezett és érezte süni szavaiból a fájdalmat.

Egy pillanatig még erőt gyűjtött, aztán letörölte könnyeit, és szaladt árkon-bokron át, vissza a sündisznóhoz, s ahogy rátalált, nem törődve a tüskékkel, úgy, amint volt, fölkapta és magához ölelte.

A sün meglepetésében még összegömbölyödni is elfelejtett, becsületből még kapálózott egy kicsit, és mondott valami olyasmit, hogy “eressz el, vigyázz, meg foglak szúrni”, de közben boldogan simult a kislányhoz, még a szíve dobogását is érezte.

” Így szeretlek téged, a tüskéiddel együtt és a barátod akarok lenni!”. - mondta a kislány, az örömtől elcsukló hangon. Csodák csodája, a tüskék nem szúrtak többé! Puhák és bársonyosak lettek, mint a selymes zöld pázsit. Mindnyájan félre ismertünk mondta a kislány. Érzem, hogy kedves vagy és melegszívű, és szeretetre méltó.

A sün nem is tudta, hová legyen a boldogságtól. Világéletében arra vágyott, hogy megsimogassák, de azt legtitkosabb álmaiban sem merte remélni, hogy egyszer lesz valaki, aki magához öleli. A sün és a kislány attól fogva barátok lettek. Az erdő állatai pedig mind ámulnak a sündisznó átváltozásán.

Palánta Misszió

Az örömgűjtés ajándéka

A Szeretet megélése nagyon fontos a családomnak.
Időnként játékos formában éljük meg.

Menyem Zsuzsika kitalálta, hogy esténként örömet gyűjtenek.
Mégfogalmazzák az aznap legnagyobb örömét.

Az egyik nap meglátogattam őket, ez az együttlét ajándéka volt.
Mégkérdezte menyem unokámat (Jonatán 4 éves), hogy mi volt a legnagyobb öröme az nap. Boldogan mondta a kisgyermek: „Mamival játszhattam”.

Évek óta ismerem a Szívtől szívig- dobókockát, és felismertem, hogy már kicsi korban segít a szeretetnyelvek elsajátításában.

Gyűjtsünk örömöket egymást megajándékozva!

Molnár Sándorné

(Börönte Márta, Tagai Péter Az életünk varázslatos pillanatai című könyvéből.)

Rákosszentmihály-Sashalmi Evangélikus Egyházközség

1161 Budapest, Hősök tere 10-11. • Telefon/Fax: 405-4877 (hétköznap 9-20 óráig)
Fogadóóra: kedd, péntek 16-18 óráig. (Előzetes egyeztetés után.) Csütörtök szabadnap.

OTP átutalási szám: 11716008-22462655

A gyülekezet honlapja: www.rsee.hu

A gyülekezet alapítványa: **Csillaggyertyafény** • www.csillaggyertyafeny.hu

Alapítványunk adatai adományokhoz, 1%-os felajánlásokhoz:

adószám: 18197316-1-42 számlaszám: 11716008-20188511